

Sygn. akt VII Ka 113/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Gałkowska

Sędziowie: SSO Jerzy Pukas (spr.)

SSO Iwona Kowalczyk

Protokolant: sekr. sądowy Aleksandra Błachowicz - Dróżdź

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2018r.

sprawy **M. S. (S.) c. J. i D. z d. G. ur. (...) w Ż.**

oskarżonej o czyn z art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zawierciu

z dnia 30 listopada 2017 r. , sygn. akt II K 184/17

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżyciela subsydiarnego Z. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym 240 (dwieście czterdzieści) złotych opłaty za II instancję, przy czym uznaje, iż wydatki postępowania odwoławczego zostały już pokryte w ramach uiszczonej zryczałtowanej równowartości kosztów postępowania;
3. zasądza od oskarżyciela subsydiarnego Z. S. na rzecz oskarżonej M. S. kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem obrońcy z wyboru w postępowaniu odwoławczym.

VII Ka 113/18

UZASADNIENIE

M. S. została oskarżona o to, że:

W dniu 7 maja 2016 roku dokonała umyślnego zmieszczenia mienia w postaci antywłamaniowych drzwi wejściowych do domu przy ul. (...) w W., które to drzwi stanowiły wartość ok. 3.700 (trzy tysiące siedemset) złotych,

tj. o czyn z art. 288§ 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Zawierciu wyrokiem z dnia 30 listopada 2017 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II K 184/17 orzekł:

1. z mocy art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. umorzył postępowanie w sprawie;

2. z mocy art. 640 k.p.k. w zw. z art. 632 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżyciela posiłkowego Z. S. na rzecz oskarżonej M. S. kwotę 1176 (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów obrony z wyboru oskarżonej ;
3. z mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżyciela posiłkowego Z. S. od obowiązku ponoszenia wydatków wyłożonych w sprawie przez Skarb Państwa, wydatkami tymi obciążając Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł pełnomocnik oskarżyciela substydiarnego, który zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonej, zarzucając mu:

obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść skarżonego orzeczenia, a to naruszenie art. 414 §1 k.p.k. w zw. z art. 17 §1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 55 §1 k.p.k., poprzez umorzenie postępowania z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela w sytuacji, w której substydiarny akt oskarżenia został wniesiony przez uprawniony podmiot we właściwym terminie.

W konkluzji swojej apelacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Wniesiona apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Rejonowy prawidłowo uznał w oparciu o przepis art. 55 § 1 k.p.k., że pokrzywdzony może w terminie miesiąca od powiadomienia go o ponownym postanowieniu prokuratora o odmowie wszczęcia lub umorzeniu postępowania wnieść akt oskarżenia do Sądu.

Skoro zatem odpis postanowienia ponownie umarzającego dochodzenie w niniejszej sprawie doręczony został pokrzywdzonemu Z. S. w dniu 03.02.2017r. zaś jego pełnomocnikowi w dniu 07.02.2017r. (k. 118 i 119 akt sprawy PR IDs 35.2017), to zgodnie z cyt. przepisem art. 55 § 1 k.p.k. termin do wniesienia substydiarnego aktu oskarżenia zarówno dla Z. S., jak i jego pełnomocnika upływał w dniu 3 marca 2017 roku, gdyż liczyć go należy od daty doręczenia postanowienia pokrzywdzonemu, a nie jego pełnomocnikowi.

Praktyka w tym zakresie została zresztą ugruntowana szeregiem orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy, przy czym zgodnie z najbardziej reprezentatywnym dla tej linii judykatem (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2015 r., II KK 98/15), termin miesiąca na wniesienie substydiarnego aktu oskarżenia, o jakim mowa w art. 55 § 1 k.p.k., należy liczyć od daty doręczenia pokrzywdzonemu zawiadomienia o powtórnym postanowieniu o odmowie wszczęcia postępowania albo o umorzeniu postępowania karnego, a nie od daty zawiadomienia o takim postanowieniu pełnomocnika pokrzywdzonego oraz termin miesiąca, o którym mowa w art. 55 § 1 k.p.k., jest terminem prekluzyjnym.

W tej sytuacji za całkowicie chybioną uznać należało przytoczoną w apelacji argumentację, zgodnie z którą skoro instytucja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego posiada źródło w dorobku doktryny prawa cywilnego, to w związku z tym termin do wniesienia substydiarnego aktu oskarżenia winien być liczony od daty doręczenia powtórnego postanowienia o umorzeniu postępowania – na adres pełnomocnika.

Z powyższych zatem względów, Sąd Okręgowy, uznając wniesioną apelację za bezzasadną, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 456 k.p.k., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 636 § 1 k.p.k., art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst Dz. U. 2013.1247) i art. 640 § 1 i 2 k.p.k.